

[Victor Larsen.]

ganske roligt gik paa Plads igen uden at have sagt det allerbitterste fra denne Talerstol. Jeg synes, det vilde være meget interessant for os — ogsaa under Hensyn til den Kritik, som Det frie Folkeparti under en ikke alt for langt tilbageiggende Valgkampagne rettede ikke mindst mod mit Parti — at faa at vide, hvorledes navnlig Det frie Folkeparti stiller sig over for dette Lovkompleks, over for Socialreformen. Jeg tillader mig altsaa at efterlyse de Herrer's Stilling.

I øvrigt maa jeg angaaende den højtærede Socialministers Bemærkninger om, at det jo i mange Aar har været saaledes, at Landbougdommen søgte ind til Byerne, sige: Ja, det er jo rigtigt, det er der ikke et Menneske, der har bestridt, det er en saa klar Kendsgerning, at det dog vist aldrig kunde falde nogen, der har Kendskab til disse Forhold, ind at benægte det. Men det, der er sket i de senere Aar, det, der er sket efter Socialreformens Gennemførelse, det er dette, at denne Indvandring til Byerne er foregaaet i en Maalestok og i en Udstrækning, som man aldrig nogen Sinde tidligere har tænkt sig Muligheden af. Dette har jo været til Skade ikke blot for Landbruget, som kom til at mangle Arbejdskraft, men ogsaa for Bykommunerne, og ikke mindst i de socialdemokratisk styrede Bykommuner har man udstødt høje Klageraab, saa høje, at de let har kunnet høres over det ganske Land — Klager over den Tilstrømning, der var af Landbougdom, og over, at man ikke vidste, hvorledes man skulde bære de Byrder, der opstod som Følge heraf. Det er en af Socialreformens uhyggelige Følger, og naar den højtærede Socialminister siger, at det gælder om at skabe Muligheder for, at denne Indvandring ophører, kan jeg erklære, at mit Parti og jeg er fuldkommen paa Linie hermed, det er jo netop det, vi ønsker; men saa maa man ogsaa gaa de Veje, saa maa man ogsaa bruge de Midler, som kan føre til, at denne Indvandring ophører. Det er ikke nok at yde Understøttelse, thi dette bidrager jo netop til det modsatte, for Understøttelsens Satser vil altid være højere i Byerne end paa Landet — altid. Og det er ogsaa naturligt, at de er det. Det vil medføre en Tilskyndelse for Ungdommen til at vandre til Byerne. Nej, Understøttelse gør det ikke; man maa gaa de Veje, som er nødvendige, selv om man synes, de er trange, for at en saadan Indvandring til Byerne kan ophøre, og de Veje er ganske simpelt, at man ophjælper Landbrugets Vilkaar, at man skaber Muligheder for, at Udøverne af

Landbrugsvirksomhed, at de Mennesker inden for Landbruget, der beskæftiger Ungdommen, baade kvindelig og mandlig, bliver i Stand til ogsaa at lønne ordentligt — som det hedder —, for det vil de nemlig meget gerne ude paa Landet. Men for at kunne det, maa man selv have saadanne Vilkaar, at det bliver muligt.

Jeg noterede med Tilfredshed den højtærede Socialministers Udtalelse om, at han ikke havde i Sinde at skyde Statistisk Departement til Side. Det er udmærket, det havde jeg da ogsaa haabet, naturligvis, men saa begynder vi jo efterhaanden at komme paa Linie her, højtærede Socialminister. Ministerens Holdning opfatter jeg som en Erkendelse af — han sagde det jo ogsaa, saa vidt jeg fik fat derpaa, direkte —, at ca. 25 000, maaske det er 20 000, Tallet gør jo ikke saa meget, men i alt Fald omkring 25 000 Medhjælpere mangles inden for Landbruget; det var bl. a. det, jeg meget gerne vilde have slaaet fast under denne Debat, og det er, saa vidt jeg kan se, ogsaa lykkedes.

Den højtærede Minister taler derefter om 2 Aars Grænsen og siger, at det maatte da virke noget afskrækkende, at man ved Undladelse af at betale Alimentationsbidrag, ved Arbejdsuvillighed og forskelligt andet mister de borgerlige Rettigheder i 2 Aar, og at dette dog maatte være tilstrækkeligt, ja, at det oven i Købet i adskillige Tilfælde maatte synes for haardt. Heroverfor maa jeg sige, at de praktiske Erfaringer — og praktiske Erfaringer er ganske gode Læremestre — ude i Kommunerne jo viser, at 2 Aars Grænsen er alt for lille, at Alimenter, at arbejdsuvillige aldeles ikke respekterer disse Bestemmelser, at det aldrig nogen Sinde har været saa svært for Kommunalnænder, for Myndighederne at faa inddrevet Alimentationsbidrag f. Eks. som nu — Tallet paa dem, der staar i Restance, viser det. Som jeg bemærkede i Gaar, vil Ændringer som de her foreslaaede i høj Grad forringe Loven paa dette Punkt. Hvis man sætter Grænsen ned fra 2 til 1 Aar og i visse Tilfælde helt ned til et halvt Aar, vil det bevirke, at der bliver endnu mindre Respekt for Lovens Paragraffer paa dette Punkt.

Dernæst raillerede den højtærede Socialminister over de Konservatives Standpunkt i Gaar, over vort Ønske om at forhøje Indtægts- og Formuegrænsen for Aldersrentenydere. Jeg vil herom gerne sige, at det er jo gammel konservativ Tankegang, at man ikke paa noget som helst Punkt gennem Lovgivningen bør forhindre Op-